

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T.C.A. – v.o.s. Technik Control Assistance**, IČO: 253 00 342, se sídlem Dobšická 2295/2, Znojmo, zast. Mgr. Stanislavem Bodlákem, advokátem, se sídlem Sobotín č. p. 270, Petrov nad Desnou, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2020, č. j. 57/2017-150-STK3/23, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2021, č. j. 62 A 126/2020 – 126,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Nadepsaným rozhodnutím žalovaného bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, sp. zn. S-JMK 86488/2011/OD/MI (dále jen „rozhodnutí o změně povolení“). Posledně uvedeným rozhodnutím bylo k žádosti žalobce uděleno povolení k provozování stanice technické kontroly na adrese Znojmo, Dobšická 2 (dále jen „STK“), společnosti Smetana a Smetana s. r. o.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Uvedl, že provozovatelem STK je dle pravomocného rozhodnutí Okresního úřadu ve Znojmě ze dne 15. 7. 1996, č. j. dopr. 623/96-Pa, jediné on. Žádost žalobce ze dne 10. 6. 2011, jíž navrhoval převod oprávnění k provozování STK na společnost Smetana a Smetana s. r. o., byla podána „v omylu“, je právně zjevně nepřipustná a rozhodnutí o změně povolení je nicotné. Toto

rozhodnutí nikdy nenabýlo právní moci, neboť nebylo žalobci řádně doručeno. Žalobce se o něm dozvěděl dne 6. 4. 2017 při nahlížení do spisu a tehdy proti němu podal odvolání.

[3] Krajský soud v Brně nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Ztotožnil se s názorem žalovaného, že odvolání proti rozhodnutí o změně povolení bylo podáno opožděně. Ze správního spisu soud zjistil, že na vyhotovení originálu rozhodnutí o změně povolení je v rozdělovníku uveden mj. žalobce, odtud vede šipka k poznámce „předáno“, u níž je razítko žalobce a dva shodné podpisy neidentifikované osoby. Dále je v rozdělovníku uvedena společnost Smetana a Smetana s. r. o., u níž je rovněž poznámka „předáno“, razítko této společnosti, dva podpisy, poznámka „vzdávám se práva na odvolání“ a „převzal dne 28. 6. 2011“. Rozhodnutí o změně povolení bylo dle razítka vypraveno dne 28. 6. 2011 a téhož dne dle vyznačené doložky nabýlo právní moci. Krajský soud srovnáním podpisů na rozhodnutí o změně povolení potvrzujících převzetí s dalšími listinami obsaženými ve spise dospěl k závěru, že osobou, která rozhodnutí převzala, byl B. B., statutární orgán žalobce do 20. 5. 2015. Ten rovněž za žalobce podal žádost o převedení povolení k provozování STK na společnost Smetana a Smetana s. r. o.

[4] Žalobce sice předložil soudu čestné prohlášení B. B. ze dne 13. 6. 2017, že rozhodnutí o změně povolení nepřevzal. Toto čestné prohlášení je opatřeno podpisem, který se vizuálně shoduje s podpisy na originálu rozhodnutí založeném ve spise. Stejně čestné prohlášení podepsaly též další osoby oprávněné za žalobce v inkriminovanou dobu jednat. Soud však ani při zohlednění předložených listin nepovažoval záznam o doručení rozhodnutí o změně povolení za vyvrácený. Pokud B. B. nezpochybnil, že žádost o změnu povolení k provozování STK dne 10. 6. 2011 osobně podal, pak se zdá neuvěřitelné, že by někdo za takovéto situace falšoval jeho podpis na záznamu o předání rozhodnutí. Nevěrohodnost prohlášení B. B. dovodil soud i z toho, že žalobci bylo rozhodnutí o změně povolení prokazatelně známo, neboť na něj sám odkazoval v řadě podání z doby před 6. 4. 2017, např. v přípisech ze 17. 3. 2015 a 21. 1. 2014. Ačkoli tedy krajský úřad postupoval nepochybně při doručování rozhodnutí o změně povolení nestandardně, toto rozhodnutí bylo předáno do rukou osoby oprávněné za žalobce jednat. Je tedy nepochybné, že rozhodnutí bylo žalobci známo nejpozději v roce 2015. Proto nemohlo být včasné odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí o změně povolení dne 21. 4. 2017.

[5] Námitkami žalobce týkajícími se zákonnosti samotného rozhodnutí o změně povolení se již krajský soud nezabýval, neboť pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí jsou bez významu. Stejně tak shledal nedůvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, neboť podstatná je pouze otázka včasnosti podaného odvolání, přičemž s touto otázkou se žalovaný dostatečně vypořádal. Krajský soud dále připomenul, že podle judikatury NSS je vyčerpání prostředků ochrany předpokladem pro posouzení otázky nicotnosti; v nyní posuzované věci však žalobce včas odvolání proti rozhodnutí o změně povolení nepodal.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Rozhodnutí o změně povolení nebylo stěžovateli „právoplatně“ doručeno a stěžovatel se s ním měl možnost seznámit až dne 6. 4. 2017 při nahlížení do spisu žalovaného. Až od tohoto dne mohla běžet lhůta pro podání odvolání. Razítko stěžovatele

pokračování

s paraťou neznámé osoby, které je (bez data) na originálu rozhodnutí založeném ve správním spise, nemůže prokázat jeho doručení stěžovateli. Z § 19 odst. 6 správního řádu vyplývá, že písemný doklad o doručení rozhodnutí musí obsahovat mj. den doručení. Pokud doklad o doručení neobsahuje náležitosti, je nutné doručit rozhodnutí opakovaně. Všechny osoby oprávněné jednat za stěžovatele, tj. i převzít rozhodnutí, písemně prohlásily, že rozhodnutí o změně povolení nepřevzaly. Jednáním krajského úřadu a žalovaného bylo neoprávněně zasaženo do práv stěžovatele, konkrétně do jeho práva na podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovateli bylo též upřeno právo na spravedlivý proces.

[7] Rozhodnutím o změně povolení nedošlo k odnětí povolení k provozování STK stěžovateli, jak tvrdí správní orgány. Je zde pouze konstatováno, že udělením povolení společnosti Smetana a Smetana s. r. o. pozbývá platnosti oprávnění provozovat STK stěžovateli. To je však zcela bez opory v zákoně, neboť nenastala žádná ze skutečností uvedených v § 59 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. Stěžovatel tak je stále držitelem povolení k provozování STK, avšak správní orgány mu nezákonně ve výkonu tohoto oprávnění brání.

[8] Protože krajský úřad vůbec neměl oprávnění odejmout stěžovateli povolení k provozování STK, je rozhodnutí o změně povolení nicotné. Krajský úřad zároveň nerespektoval překážku věci rozhodnuté, když povolení k provozu téže STK udělil třetí osobě, ačkoli existovalo pravomocné rozhodnutí o povolení provozovat STK stěžovateli.

[9] Rozhodnutí žalovaného je „ploché“ a prakticky nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádává s námitkami uvedenými stěžovatelem v odvolání. Žalovaný ani nevysvětlil, proč mu nevznikly důvodné pochybnosti o pravosti podpisu. Tato otázka je odborná a správní orgány ani soud ji nejsou oprávněny posoudit. Z téhož důvodu je nepřezkoumatelný rovněž napadený rozsudek krajského soudu. Úvaha soudu o tom, která osoba se měla podepsat na listiny ve spise, není ničím podložená. Stěžovatel čestnými prohlášeními oprávněných osob prokázal, že rozhodnutí o změně povolení nepřevzal. Měl-li soud o tomto pochybnosti, měl vyslechnout osoby, které čestné prohlášení podepsaly. To, že podpisy na čestných prohlášeních nejsou úředně ověřeny, je bez právního významu. Nepodstatné je i to, že v jakýchsi podáních učiněných stěžovatelem v minulosti se na rozhodnutí o změně povolení odkazuje. Stávající statutární orgány stěžovatele žádná taková podání neučinily.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí není v žádném případě nepřezkoumatelné, neboť krajský soud v něm vyložil důvody, které k jeho vydání vedly, a přiměřeně reagoval na námitky uplatněné stěžovatelem. Tvrzení stěžovatele, že mu rozhodnutí o změně povolení nebylo doručeno před 6. 4. 2017, je nesprávné, neboť stěžovatel toto rozhodnutí opakovaně uváděl ve svých podáních již v roce 2015.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel napadá rozhodnutí žalovaného, jakož i rozsudek krajského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Z ustálené judikatury kasačního soudu přitom vyplývá, že pokud krajský soud věcně přezkoumá správní rozhodnutí, trpící vadou nepřezkoumatelnosti, založí tím vadu nepřezkoumatelnosti svého rozsudku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2008, č. j. 4 Ads 45/2007 - 50).

[14] K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“

[15] Otázkou odůvodnění rozhodnutí podle § 92 odst. 1 správního řádu, kterým se zamítá odvolání z důvodu opožděnosti, se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně zabýval. Např. v rozsudku 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011 - 87, uvedl, že rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno (*a contrario* § 90 odst. 5 správního řádu). Zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřipustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí (srov. též rozsudek NSS ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012 - 32). Pokud tedy stěžovatel žalovanému vytýká, že se nezabýval věcnými námitkami proti rozhodnutí o změně povolení, nemůže být tato námitka úspěšná. Otázkou včasnosti podaného odvolání, resp. oznámení rozhodnutí o změně povolení stěžovateli se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí obsáhle zabýval.

[16] Rovněž problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů soudních rozhodnutí je v judikatuře NSS bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10.

pokračování

2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

[17] Rovněž krajský soud se obsáhle zabýval jedinou otázkou relevantní pro posouzení důvodnosti žaloby, tj. otázkou oznámení rozhodnutí o změně povolení stěžovateli, resp. otázkou včasnosti stěžovatelem podaného odvolání proti tomuto rozhodnutí. S posouzením této otázky krajským soudem ostatně stěžovatel v kasační stížnosti věcně polemizuje, což vylučuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud rovněž již v rozsudku ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111, vyslovil, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto § 92 správního řádu jako opožděné, se krajský soud zabývá pouze otázkou, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv, nezabývá se tedy námitkou nezákonnosti, ale ani nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V bodě 35 napadeného rozsudku krajský soud na stěžovatelem vznesenou námitku nicotnosti rozhodnutí o změně povolení přiměřeně reagoval.

[18] Ostatně otázkou stěžovatelem tvrzené nicotnosti rozhodnutí o změně povolení se Nejvyšší správní soud zabýval v jiné věci téhož stěžovatele, o níž rozhodl rozsudkem ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 As 91/2020 - 40. Zde tedy postačí odkázat na body 17 až 33 právě citovaného rozsudku, v nichž se zdejší soud pečlivě vypořádal s argumentací stěžovatele opětovně uplatněnou v kasační stížnosti v nyní projednávané věci a dospěl k závěru, že rozhodnutí o změně povolení nelze považovat za nicotné. S tímto závěrem se nyní Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje a pro stručnost na něj odkazuje. Důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak není dán.

[19] Zbývá tedy posoudit kasační argumentaci stěžovatele, v níž zpochybňuje závěr žalovaného a krajského soudu, že odvolání proti rozhodnutí o změně povolení bylo podáno opožděně. I v tomto vychází Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci z již citovaného rozsudku č. j. 5 As 91/2020 - 40, v němž se zdejší soud opět zabýval argumentací stěžovatele shodnou s tou, kterou uplatňuje i v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku ztotožnil s posouzením věci Městským soudem v Praze, který dospěl k závěru, že lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o změně povolení stěžovateli uplynula nejpozději dne 14. 7. 2011, tj. několik let před tím, než stěžovatel podal odvolání (srov. body 36 a 39 cit. rozsudku č. j. 5 As 91/2020 - 40). K tomu Nejvyšší správní soud dodal: *„Ačkoliv u podpisů uvedených v „rozdělovníku“ rozhodnutí krajského úřadu u razítka stěžovatele není uvedeno jméno podepsané osoby, je pouhým pohledem patrné, že se podpis vizuálně shoduje s podpisem či parafoou B. B., který za stěžovatele podal například samotnou žádost o změnu provozovatele STK. Z výše citované poznámky u „rozdělovníku“ („1x TCA – v.o.s. Technik Control Assistance“) pak vyplývá, že*

jedno vyhotovení daného rozhodnutí bylo předáno právě této osobě. Stěžovatel přitom pravost daného podpisu v tomto řízení nezpochybňoval, pouze tvrdil, že z podpisu není zřejmé, komu patří, a tedy z něj nelze vyvozovat žádné závěry; tuto otázku přitom městský soud věrohodně vysvětlil. Stěžovatel rovněž nepředložil žádné alternativní tvrzení, které by přítomnost daného podpisu (resp. dvou podpisů) vysvětlovalo. Tvrzení stěžovatele, že se s daným rozhodnutím seznámil až při nahlížení do spisu dne 6. 4. 2017 tedy nemůže ve světle uvedeného obstat, a to zvláště za situace, kdy z řady předchozích podání stěžovatele vyplývá, že mu byl obsah rozhodnutí krajského úřadu znám již několik let před nahlížením. Lze tedy vycházet z toho, že stěžovateli bylo uvedené rozhodnutí doručeno již dne 28. 6. 2011, přičemž z hlediska účinků doručení je lhostejné, že se tak stalo „krátkou cestou“, a nikoli doručením do datové schránky stěžovatele. Není tedy ani třeba argumentovat § 84 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu, který dopadá na situace, kdy rozhodnutí účastníkovi řízení oznámeno vůbec nebylo, on se s ním však jiným způsobem prokazatelně seznámil.“

[20] Jelikož je Nejvyšší správní soud ve smyslu § 17 s. ř. s. vázán právě citovanými závěry, které jsou aplikovatelné i v nyní projednávané věci, postačí stěžovatelem uplatněné námitky vypořádat pouze stručně. Nejvyšší správní soud přitom uvádí, že krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku posoudil otázku včasnosti odvolání podaného stěžovatelem proti rozhodnutí o změně povolení zcela souladně s rozsudkem č. j. 5 As 91/2020 – 40, proto i v nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud s tímto posouzením věci krajským soudem ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na ně.

[21] Jestliže Krajský úřad Jihomoravského kraje nedoručil rozhodnutí o změně povolení stěžovateli do datové schránky a záznam o doručení na originále rozhodnutí neopatřil datem předání stěžovateli, jistě postupoval nestandardně, nicméně stěžovatel se mylí, pokud má za to, že to má za následek, že mu rozhodnutí nebylo doručeno vůbec. Jak bylo výše vysvětleno, je třeba vycházet z toho, že razítko a podpis statutárního orgánu stěžovatele na originále rozhodnutí o změně povolení ve spise potvrzují jeho doručení stěžovateli dne 28. 6. 2011. I pokud by ovšem soud od právě uvedeného odhlédl, z podání stěžovatele, která krajský soud provedl jako důkaz, konkrétně stížnosti z 17. 3. 2015 a z odvolání ze dne 5. 2. 2014 (krajský soud v rozsudku mylně uvedl dataci 21. 1. 2014, pozn. NSS), bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že nejpozději v uvedené dny stěžovateli bylo rozhodnutí o změně povolení, jakož i jeho obsah, bezpečně známo. Nejpozději k datu 5. 2. 2014 by tedy musel Nejvyšší správní soud považovat rozhodnutí o změně povolení za oznámené stěžovateli ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, č. 1838/2009 Sb. NSS.

[22] Krajský soud nepochybil ani v tom, že vizuálně ztotožnil podpis, kterým je opatřen záznam o předání rozhodnutí o změně povolení stěžovateli, s jinými podpisy na listinách ve správním spise, kterými se podepsal B. B., statutární orgán stěžovatele. Za situace, kdy nedošlo ke kvalifikovanému zpochybnění pravosti podpisu osvědčujícího přijetí rozhodnutí o změně povolení statutárním orgánem stěžovatele (krajský soud přitom přílehlavě poukázal na to, že stěžovatel uvedený podpis neprohlásil za padělek) a kdy z celkových okolností případu vyplývá, že tento statutární orgán stěžovatele byl do procesu vydání rozhodnutí o změně povolení osobně angažován (rozhodnutí pouze vyhovělo jím podané žádosti) a ani stěžovatel nepředestřel uvěřitelné důvody, proč by někdo měl jeho podpis na originálu rozhodnutí falšovat, nelze závěry krajského soudu k podpisu tohoto statutárního orgánu a razítku stěžovatele na místě tradičně určeném pro

pokračování

potvrzení o převzetí rozhodnutí (rozdělovník) považovat nelogické a Nejvyšší správní soud se s nimi ztotožňuje.

[23] Nelze ani souhlasit se stěžovatelem v tom, že by zřejmě správní orgány či soud byly *ex officio* povinny podrobit znaleckému zkoumání pokaždé, pokud osoba jednoduše prohlásí, že určité jednání neučinila. Stěžovatelem navržené důkazy čestnými prohlášeními statutárních orgánů stěžovatele krajský soud provedl a adekvátně je vyhodnotil v souhrnu s dalšími provedenými důkazy a skutečnostmi zjištěnými ze správního spisu tak, že jimi stěžovatel nevyvrátil žalovaným učiněný závěr o doručení rozhodnutí o změně povolení stěžovateli. Pokud pak stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nevyslechl bývalé statutární orgány stěžovatele jako svědky, je tato výtka rovněž nedůvodná, neboť stěžovatel takový důkazní návrh v řízení před krajským soudem neučinil.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému pak nevznikly v řízení náklady, které by přesahovaly rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu